

הַלְבוֹת רֹאש־חֹדֶשׁ סִימָן תַּבַּח

ביאורים ומוספים

[ביה"ל ולעולם]

שלא יקראו הקללות סמוך ליום-הדין ויהיה לו פתחון-פה לשטן לקטרג, חס ושלום⁵.

5) ומטעם זה, כתבו התוס' (מגילה לא, ב ד"ה קללות) שקוראים את פרשת נצבים בסמוך לראש השנה, כדי שתפסיק בין קריאת הקללות שבפרשת כי תבוא לבין ראש השנה שהוא יום הדין. והוסיף הלבוש (ס"ד) שאף שבפרשת נצבים יש תוכחות, מ"מ אין בה קללות.

[משנ"ב ס"ק יב]

והיי מחלקין אותה לששה חלקים, לששת ימי הפעשה⁶.

6) והיינו שבימות החול היו אומרים בכל יום חלק אחד כשיר על הקרבן, ומקור דברי השו"ע הוא בטור על פי הגמרא (ראש השנה לא, א). והקשה הרש"ש (שם), שהרי בגמרא מבואר שהיו מחלקים את הפרשה לששה שבועות, ובכל שבת במוסף היו

אומרים חלק אחד. והמור וקציעה (ד"ה פירוש) כתב שצריך לומר שזו גם כוונת השו"ע, שהיו מחלקים אותה לששה שבועות כנגד ששת ימי השבוע. מאידך, הדרישה (אות א) ביאר, שהכוונה שכשהיו עושים מעמדות [ראה רמב"ם (פ"ו מהל' כלי המקדש ה"א-ד)] שהיו באים משמדות מעם ישראל כדי לעמוד כשלוחים של ישראל על הקרבנות, ונקראו אנשי מעמד⁷, היו מתקבצים בירושלים או בבתי הכנסת שבעירם, והיו מתפללים כל יום תפילה נוספת, ובימים אלו היו אומרים כל יום מימות השבוע חלק מפרשת האזינו.

[משנ"ב ס"ק טו]

אין מפסיקין בָּהֶם⁷.

7) וגם כשקוראן 'שנים מקרא ואחד תרגום', דעת הגר"י קניבסקי (ארחות רבנו ח"א עמ' קעח) שאין להפסיק באמצע הקללות.

הַלְבוֹת רֹאשׁ-חֹדֶשׁ סִימָן תכח

רפט באַר הגולה

ה טור בשם רב
פלטוי גאון, מימרא
דרב ראש-השנה ל"א
ו משנה מגילה ל"א

פֿרשֿת *בַּמִּדְבָּר סִינִי קִדְם עֲצָרָת, *תִּשְׁעָה בָּבָב קִדְם וְאַתְחֲשֹׁן, 'אַתֶּם נִצְבִּים' קִדְם רֹאש־הַשָּׁנָה; וְלִמָּן בְּשֹׁרֵשׁ-הַשָּׁנָה (ז) בְּיוֹם ב"ג, שְׁנֵי שְׁמֵי שְׁבֻחוֹת בֵּין רֹאש־הַשָּׁנָה לִסְבּוֹת, צְרִיכִים לְחַלֵּק נִצְבִּים-וְנִלְף, בְּדִ שְׁתֵּינְיָא וְנִלְף' בֵּין רֹאש־הַשָּׁנָה לְצוּם כַּפּוּר וְהַאֲזִינוּ' בֵּין צוּם כַּפּוּר לִסְבּוֹת, וְסִימָן: (ח) ב"ג (ד) הַמֶּלֶךְ פֶּת וְנִלְף; אָבֵל (ט) בְּשֹׁרֵשׁ-הַשָּׁנָה בְּיוֹם ה"ו, אֲזַ אֵין בֵּין רֹאש־הַשָּׁנָה לִסְבּוֹת אֵלָּא שְׁבֻת אַחַת שְׁקוּרִין בֵּה 'הַאֲזִינוּ', אֲזַ וְנִלְף' עִם 'נִצְבִּים' קִדְם רֹאש־הַשָּׁנָה. וְסִימָן לְפִשּׁוּטָה: (ס) (י) פִּקְדוֹ וּפִסְחֹו, וְלִמְעַבְרָת: סִגְרֹו וּפִסְחֹו, מִנּוּ וְעֲצֵרוֹ, צוּמֹו וְצֵלֹו, קוּמֹו וְתַקְעֹו: ה' הַפֿרֿשֿת הַאֲזִינוּ (יא) מִחֲלָקִין פֿרֿשֿיּוּתִיהָ בְּדִרְךָ שְׁהִי מִחֲלָקִין אוֹתָהּ בַּמִּקְדָּשׁ, שְׁהִי קוּרִין הַשִּׁירָה (יב) פֿעַם אַחַת לְשִׁשָּׁת יָמֵי הַשָּׁבּוּעַ, וְסִימָן, הַזִּי"ו ל"ף: 'הַאֲזִינוּ', 'זְכֹר', 'רַב־הֵבִי', 'צִירָא', (י) (יג) 'לֹו חֲכָמוֹ', 'כִּי אִשָּׂא אֶל שְׁמַיִם' עַד סוֹף הַשִּׁירָה, וְהַשְׁבִּיעִי קוּרָא (יד) מִסּוֹף הַשִּׁירָה עַד סוֹף הַפֿרֿשָׁה: הֵגֵה וְדוּקָא בְּשְׁבֻת מִחֲלָקִין הַפֿרֿשֿיּוּת, אָבֵל בַּמִּנְחָה בְּשְׁבֻת וּשְׁנֵי וַחֲמִישֵׁי אֵין לֹחַשׁ (מִרְדְּכִי פֶרֶק הַקּוּרָא עוֹמֵד): ו' יִקְלָלוֹת שְׁבֻחוֹתָת כִּתְּנִים (טו) אֵין מִפְּסִיקִין בֵּהֶם, אֵלָּא

פאר הייט

סמוך לפסח, סגרו ל' מצרע מסגר, מנו פי' במדבר, שנמנו בו ישראל, קדם עצרת, צומו הינו ט"ב, וצלו הינו ואתחנן, קומו הינו נצבים קדם תקיעת ר"ה: (1) לו.

פאָר הַלְכָה

[illegible]

(7) **הַמֶּלֶךְ**. היגו ר"ה שאומרים הַמֶּלֶךְ הַמְשַׁפֵּט, פת וילך, פרוש מלשון פתות אותה פתים, שמחלקין נצבים וילך לשמים: (8) **פָּקְדוֹ**. לשון צווי, כלומר, צו קורין

משנה ברורה

מוסיף 'וה'ש מצברת, תה גם כן סימנא, שהה"א מורה על ראש השנה שחל ביום ה', והשי"ן מורה שאותה השנה היתה שלמה ודהינן שחשון וכסלו היו מלאים], ורוצה לומר, (ו) כשחל ראש השנה ביום ה' והשנה היתה מצברת, בין שאלו החודשים שלמים או חסרים, קורין פשת נח בראשית חשון, וממילא נתוסף שבת אחת לקריאה, ועל כן קורין פשת אחרי קדם הפסח: (ז) ביום ב.ג. רוצה לומר, שחל יום ראשון של ראש השנה ביום ב' או ביום ג': (ח) ב"ה המלך פת ויחל. פרוש 'המלך' הינו ראש השנה שאומרים 'המלך המושפ', כשחל ביום ב' או ג' - פת ויחל, מלשון 'פתות אתה פתים', שמחלקים נצבים ויחל לשפטים: (ט) בראש השנה ביום ה"ז. כך צריך לומר, וכן איתא בטור ובספרי שלחן ערוך פשנים, ורוצה לומר, שחל יום ראשון של ראש השנה ביום ה' או ביום ז', דכיום ו' אי אפשר לחול, כנ"ל: (י) פקדו ופסחו. פקדו' לשון צור, כלומר, צו' קורין סמוך לפסח. סגרו, לשון מצרע מסגר. מנו ועצרו, פרוש, במדבר' ש'הוא מנן בני ישראל, קדם עצרת. צאמו הינו תשעה באב, וצלו' הינו צאתם. יקומו ותקעו, הינו נצבים' קדם תקיעת ראש השנה. כשחל יום ראשון של פסח בשבת, דאז בני ארץ ישראל שעושין פסח רק בשבעה ימים, קורין בשבת שאחרי פשת שמיני, ואם כן ממילא יתחל להם בשנה שבת אחת בלי סדרה, ועל כן יש מפרדין אפלו בשנה פשוטה תוריע ומצרע, ויש מפרדין בהר ובחמתי, ואם היא מצברת מפרדין גם משות ומעט [מהרי"ט ומגן אברהם]: ה' (יא) מחלקין פרישותיה בדרך נכו'. והשעם, מפני שהם ובריתוכה, שיחזרו העם בתשובה [רמב"ם]. ואפלו יש חידושים, לא יחלקו הפרשה יתחל נ"א: (יב) פעם אחת לששת ימי השבוע. והיו מחלקין אותה לששה חלקים, לששת ימי השבוע: (יג) 'לו חקמו', כ' אשאו'. ויש פוסקים שסוברין דתבת 'לך' מרמו על 'לולי פעם וגו', כי ידיו וגו', (ו) וכן נוהגים במדינתנו [אחרונים]: (יד) מסוף השבועה וכו'. ובמקום שמוסיפין בשבת, (ט) ושאין להוסיף אחר 'היו' לך' מ'נבא' ויהלן: ו' (טו) אינן מפסיקין בהם. וסקמנה זה אקרא דמשלי דכתיב 'מוסר ה' בני אל תמס ואל תקץ בתוכחתו'. ואם היה זה הקורא מפסיק בהן והיו צריכין לקרות אחר, היה נראה כאלו קץ

שער הציון

(1) וְהִבִּיִּיתָ שֶׁל בַּח"ח אֵינָהּ סִימָן אֶלָּא פְעֻלָּה, בְּשֵׁנָה שֶׁסִּימָנָה ה"ח: (1) וְיֵשׁ מִקְוֵמוֹת שְׁנוֹהִינן כְּהִשְׁלֹחַן עֶזְרָה, וְנִהְיָ נִהְיָ וּפְשֻׁטָּה [פמ"ג], וְעַל-כֵּן פָּנִים לְנֶהַל לְהַפְסִיק בְּשֵׁנֵי הַמְקוֹמוֹת אֲסוּר: (2) אֵלֶּיָּה רַבָּה וּפְרִימָגִידִים:

הלכות ראש-חודש סיומן תבח

אחד קורא כלם, (טז) ו'מתחילין (יז) *בפסוקים (י) (י) *ש'לפניהם ומסכים בפסוקים ש'לאחריהם; אבל קללות שבמשנה-תורה (יח) יכולין להפסיק בהם, ו'נאף-על-פיהן נהגו שלא להפסיק בהם (וכן נוהגין שלא לקרות אחד *בשמו לעלות אלא קורין (יט) מי ש'רצה): ז (כ) *שמונה פסוקים אחרונים שבתורה (כא) אין מפסיקין בהם, אלא יחיד קורא את כלם: ח 'משכבה-עשר בתמוז ואילה מפטירין תלת דפרענותא, שבע דנתמא, תרתי דתויבתא. תלת דפרענותא, ד'דברי ירמיהו', (ס) (כב) 'שמעו דבר ה'', 'חזון ישעיהו'; שבע

ד'בריתא שם ו'הפסוק
ח'תוב ו'בני מנחם
ח'תוב ו'בני מנחם
ד'כמה מנחות ל' י'טור
ק'שם פ'ספיקא

באר היטב

ואנחנו נוהגים כרש"י, לולא, כי דין, ט"ז. ואפילו יש חייבים, לא יחלקו הפ'שה יותר, מ"א ושכנה"ג: (י) *ש'לפניהם. הנה ג' פסוקים ש'לפניהם, שבת כ' ואין מתחילין ג' פסוקים ש'לפניהם, ומ"מ נ"ל ד'נתחיל ג' פסוקים ש'לפניהם, והפ'נהג נחפ'ט מפני ש'קורין להרב האב"ד בכל שבת לשלישי וא"כ צריכים לקרות עמו עד התוכחה ולכן מתחילין בתוכחה, אבל מוטב ש'קרב ימחל על כבודו ו'נעלה לרביעי באותו שבת או יתחיל למפרע ג"פ, עס"י קל"ז. ובכנה"ג כתב שבמקומו נוהגים לקרות להחכם בתוכחות ובשירות הנהג' הדברות; וקדם ש'קרא התוכחות אומר מוסר ה' בני אל תמאס, כי את אשר נאחז וגו', וקדם ש'קרא הדברות אומר רבך אליהם רבתי; גם נוהגין לקרות לר' פ' העגל וקורין אותו בקול נמוך, עכ"ל. מ'הר"ל הקפיד על מי ש'עלה לתוכחה, דווקא השמש ששוכרין אותו לכך אין קפידא. כתב בצ"ח-המור: מ"ב מסעות שבפרשת אלה מסעי אין להפסיק בהם, שהוא נגד שם מ"ב, מ"א, ע"ש: (ס) *שמעו. ואם טעה והפסיד בשבת ראשון כפרשה

שערי תשובה

(י) *ש'לפניהם. עין בח"ט. ועין ש'צריאפ'דים ש'עז ו'הפסח-ש'ערים שם. ועין בדברי

ועסי קל"ח מ"ש. בתשובה צ"צ נדחק לזכר מנהגו שמתחילין בקללות שבת כ' ואין מתחילין ג' פסוקים ש'לפניהם, ומ"מ נ"ל ד'נתחיל ג' פסוקים ש'לפניהם, והפ'נהג נחפ'ט מפני ש'קורין להרב האב"ד בכל שבת לשלישי וא"כ צריכים לקרות עמו עד התוכחה ולכן מתחילין בתוכחה, אבל מוטב ש'קרב ימחל על כבודו ו'נעלה לרביעי באותו שבת או יתחיל למפרע ג"פ, עס"י קל"ז. ובכנה"ג כתב שבמקומו נוהגים לקרות להחכם בתוכחות ובשירות הנהג' הדברות; וקדם ש'קרא התוכחות אומר מוסר ה' בני אל תמאס, כי את אשר נאחז וגו', וקדם ש'קרא הדברות אומר רבך אליהם רבתי; גם נוהגין לקרות לר' פ' העגל וקורין אותו בקול נמוך, עכ"ל. מ'הר"ל הקפיד על מי ש'עלה לתוכחה, דווקא השמש ששוכרין אותו לכך אין קפידא. כתב בצ"ח-המור: מ"ב מסעות שבפרשת אלה מסעי אין להפסיק בהם, שהוא נגד שם מ"ב, מ"א, ע"ש: (ס) *שמעו. ואם טעה והפסיד בשבת ראשון כפרשה

משנה ברורה

זה בתוכחת השם יתברך: (טז) ו'מתחילין וכו'. דאמר חז"ל, שאמר הקדוש-ברוך-הוא: אינו בדין שיתחיל בני מברכתי על הצרות שלהם, אלא יקרא אחד הכל ויתחיל בדבר אחד ויסים בדבר אחר ויכול לבקר תחלה וכו', עד כאן לשונו. ומשום זה לבד הנה די שיתחיל בפסוק אחד מלפני התוכחה ופסוק אחד אחר התוכחה, אלא מפני דק'קמא לן דאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים וכן אין מס'מין סמוך לפרשה פחות משלשה פסוקים, לכך צריך להתחיל שלשה פסוקים מקדם התוכחה וכן שלשה פסוקים אחר התוכחה (וזהו בפרשת בחקתי, שיש שם שלשה פסוקים קדם כלות הפרשה, ובפרשת תבוא (ט) די בפסוק אחד, "אלה דברי הברית", שמשפטים בנה הפרשה): (יז) *בפסוקים ש'לפניהם. ובמקום שנוהגים ש'קרב אב"בית-דין יהיה שלישי אפילו בפרשת בחקתי, ואם-כן שוב לא ישאר להתחיל שלשה פסוקים מקדם קריאת התוכחה, (י) לא להתחיל עוד הפעם לקרות שלשה פסוקים למפרע, אף נכון הדבר שהרב ימחל על כבודו ו'נעלה לרביעי באותו שבת. מ'הר"ל הקפיד על מי ש'עלה לתוכחה, דווקא השמש ששוכרין אותו לזה אין קפידא. ומכל מקום אם קראוהו, בודאי צריך לעלות (דמי ש'קראוהו לעלות לספר-תורה ואינו עולה, גורם שיתקצרו ימיו) ולא יאצ'ע לו שום דבר רע, (יב) דכיון ש'עולה משום כבוד התורה, שומר מצוה לא ידע דבר רע. ובהרבה מקומות נוהגין ש'השליח-צבור הקורא בעצמו עולה^(ה), ונכון הוא, ואפילו אם הוא כהן, יכול לקרות (יג) מתחלת פרשת בחקתי עד אחר התוכחה, ומניין הקוראים ישרים משם ו'הלאה, ובפרשת תבוא יצמצם, שישתלם מנין הקוראים עד שם והוא יהיה אחרון. ועין בבאור הלכה: (יח) יכולין להפסיק בהם. שהם אינן חמורות כל-כך, ש'קאמרו (יג) רק בלשון יחיד ומשה מפי עצמו אמרו, ש'הרי במשנה-תורה כתיב "ידבר ה' בך", "ישלח ה' בך" [שאף שהכל היה על-ידי צווי השם יתברך, כמו ש'קאמר בסוף הפרשה "אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכתוב את בני ישראל וגו'", עם כל זה ב'שעה ש'קאמר הנה מפי עצמו], מה שאין פן בתורת-כהנים הדברות נאמרו מפי הגבורה, כי שכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, (יד) ש'הרי אמרו בלשון משלחו: ו'נתמי', ו'הפקדתי', ו'השליח-צבור בידו לעשות כך: (יט) מי ש'ירצה. א'שפא לא ירצה לעלות אותו ש'קראוהו ו'בוא לקץ בתוכחות. ועין בבאור הלכה: ז (כ) *שמונה פסוקים אחרונים שבתורה (כא) אין מפסיקין בהם. לחלקן לשני קראים^(י). והטעם, ד'יש בהן שני משאר ספר-תורה, ד'יהושע כתבן; ואפילו למאן דאמר דמשה כתבן בדמיע, (טו) הואיל ש'יש שני בהן ש'קתבו בדמיע, נשתנו שלא לחלקן כשאר ספר-תורה. כתב בספר צ"ח-המור: מ"ב מסעות שבפרשת אלה מסעי אין להפסיק בהם, שהם כנגד שם מ"ב^(יב) [מ"א]: ח (כב) *שמעו. ואם טעה והפסיד בשבת ראשון כפרשה

באור הלכה

תשובה (גם זה שם): * בפסוקים ש'לפניהם. עין משנה ברורה מה שכתבנו לענין קריאת התוכחה. ונהנה ראיתי ש'צוריה בענין זה בין ההמון, שיש מקומות מן הישיבים שבהגיעם לספר בקל"ח ו'כיתבוא אין קוראין בתורה בשבת זו, וקמה נעות עושין: אחד, שאין מק'מין קריאת התורה, שהיא פקנה קדומה מימות משה רבנו עליו השלום, וגם על מה שאמר הכתוב "מוסי ה' בני אל תמאס ואל תפ'ן בתוכחתו"; וגם הוא טעות מעקר, דכי מפני שאין קוראין בתורה ואין ו'דעין להביט בתוכחה בטוהים הם שלא יחול עליהם התוכחה? ואדבר, חס ושלום. ודומה זה הדבר לאחד שהורה בו מ'פירי שלא לך בדרך ההוא, שהוא מלא בורות ופחמים, ונעה להם: אני איני ירא מן הפחמים, יש לי מכסה עבה ואכסנה על עיני שלא אראה אותם, ואפילו כי אפל חלילה לא ל'ענינו מפני, מפני ש'קני עיני מ'כסים ולא ראיתי אותם - האם יש שטות גדול מזה? אדבר, כל מה ש'פסיד יותר עיניו, היא הסבה הגורמת להדיק לנפשו, ו'הנה לעצ'ע ו'הבנין חס ושלום לכל: ו'תנמשל מוכן. ואני דן אותם לכך-זכות, מפני ש'קאין שלא יבוא לאנ'ני חס ושלום אצל ספר-תורה, ש'ה יאמר על זה ש'עלה לתוכחה ו'ה על זה; אבל הלא יש עצה גם לזה, ש'השליח-צבור הקורא בעצמו יעלה לתורה לפרשה זו, ובהא א'ה שום חשש קלל לכלי ע'למא, ואפילו אם הוא כהן גס'פן יש עצה, כמו שכתבתי במשנה ברורה. ואפילו אם הסדרה בהרב-ב'קתי הם מתברר, גס'פן יש עצה לכהן, ש'עז פסוק "וישבתם לבטח בארצכם" ו'הנה ש'שה קרואים [ואף ש'התירות תמיד להתחבר השני-סדרות בפרשה רביעי, אין קפידא בדבר כ'דוה, כי יתבר למי ש'עלה לתורה לש'ש פרשת ב'ר עם פרשת בחקתי עד "לבטח בארצכם" כ'ל, ומן פסוק "ותחתי שלום בארץ" עד "את בריתי אתכם" יקרא לשביעי, ומן "ואכלתם ישר נושן" עד סוף סדר בחקתי יקרא השליש-צבור ככהן בעצמו תהא אחרון: * בשמו לעלות אלא קורין מי ש'ירצה. הנה לכאורה משמע מלשון נ'שיאמר יצמד מי ש'ירצה, אבל לא נהירא למדש ענין כזה, שאין לזה טעם, וגם אין נוהגין כן, כי יותר טוב שישלח מתחלה מי ו'רצה לעלות, או יבטיחו לתן דבר-מה למי ש'דחיקא לה שעתא, ו'קראוהו בשמו. ו'נהא לי דאין-ה'כ'נ'פ' קאמר ר"מ, דלא יקרא סתם לאחד בשמו ש'עלה, אלא למי ש'דעו מתחלה ש'יתרצה לעלות, וכמו שכתבנו; ו'הגם ד'הלשון קצת דחוק, מכל מקום הפ'נהג כמו שכתבנו, וכן משמע בדרכי-משה בסימן זה ו'לעיל בסימן קלט, עין שם. ומדברי הפ'חצית השקל משמע לכאורה ש'פ'רש כמו שכתבנו מתחלה, ולא נהירא:

דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכתוב את בני ישראל וגו', עם כל זה ב'שעה ש'קאמר הנה מפי עצמו], מה שאין פן בתורת-כהנים הדברות נאמרו מפי הגבורה, כי שכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, (יד) ש'הרי אמרו בלשון משלחו: ו'נתמי', ו'הפקדתי', ו'השליח-צבור בידו לעשות כך: (יט) מי ש'ירצה. א'שפא לא ירצה לעלות אותו ש'קראוהו ו'בוא לקץ בתוכחות. ועין בבאור הלכה: ז (כ) *שמונה פסוקים אחרונים שבתורה (כא) אין מפסיקין בהם. לחלקן לשני קראים^(י). והטעם, ד'יש בהן שני משאר ספר-תורה, ד'יהושע כתבן; ואפילו למאן דאמר דמשה כתבן בדמיע, (טו) הואיל ש'יש שני בהן ש'קתבו בדמיע, נשתנו שלא לחלקן כשאר ספר-תורה. כתב בספר צ"ח-המור: מ"ב מסעות שבפרשת אלה מסעי אין להפסיק בהם, שהם כנגד שם מ"ב^(יב) [מ"א]: ח (כב) *שמעו. ואם טעה והפסיד בשבת ראשון כפרשה

שער הציון

(ט) פשוט: (י) מגן-אברהם ו"א: (יב) פשוט: (יג) קמרא: (יד) רש"י: (טו) קמרא:

(א) ברש"י לפנינו (מגילה לא, ב) יתא: י'שלקתי, והוא בפרשת בחוקתי (כו, כה), אולם ברש"י שעל היר"ף נרפס כלפנינו, והוא בסוף כב שם.

הַלְבוֹת רֵאשִׁית סִימָן תַּבַּח

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק יז]

דמי שקראוהו לעלות לשפּר־תּוֹרָה וְאִינוּ עוֹלָה, גוֹרֵם שִׁיתְקַצְרוּ (מיוס⁸) וכו', ובהקדמה מקומות נוהגין שֶׁהַשְּׁלִיחַ-צָּבוֹר הַקּוֹרֵא בְּעֶצְמוֹ עוֹלָה⁹.

8) כאן כתב שהטעם שמי שקראוהו לעלות לתורה אין לו לסרב מפני שגורם שיתקצרו ימיו, אמנם לעיל (סי' נג שם) כתב בשם הכנסת הגדולה, שהטעם הוא שאם אינו עולה נענש על כך שמבזה את כבוד התורה, וכמו שכתב המג"א (שם ס"ק כב) בשם הכנסת הגדולה שעל זה נאמר "ועוזבי ד' יכלו". אלא שעל טעם זה הקשה המג"א (שם) וביאר דבריו המחצה"ש (שם), שכיון ש"ועוזבי ד' יכלו" לא נאמר על היוצא מבית הכנסת בין גברא לגברא, אם כן גם כשקוראים אותו לתוכחה נחשב כעומד בין גברא לגברא ואינו חייב לעלות, ולכן כתב המג"א שהטעם הוא שאם קוראים אותו ואינו עולה גורם שיתקצרו ימיו, וכמו הטעם שכתב המשנ"ב כאן.

ומי ששונא את הבעל קורא וקראוהו לעלות לתוכחה, כתב הרמ"א לעיל (סי' נג סי"ט) שלא יעלה. ובטעם הדבר כתב המשנ"ב שם (ס"ק נח), שכיון שהוא שונא את הבעל קורא, מסתמא גם הבעל קורא אינו אוהבו, כי 'כמים הפנים לפנים', ואולי בקריאת התוכחה יכוין הבעל קורא נגדו, וחשש סכנה הוא לו. אולם הביא שהכנסת הגדולה (סי' נג הגהת ב"י ד"ה צריך שליח) וכן הגר"א (שם) כתבו שיותר טוב שיעלה לתורה משיכנס לכלל עונש המבזה את כבוד התורה ואינו עולה. והוסיף בשם השערי אפרים, שאם ידוע שהבעל קורא שונא את אחד המתפללים, לכתחילה לא יקראוהו לעלות, ואם חושש שיקראו אותו לתוכחה, יצא לפני כן מחוץ לבית הכנסת. ומ"מ אם לא יצא וקראוהו לעלות, יעלה לתורה וישומר מצוה לא ידע דבר רע'.

9) וכשקורא את הקללות, כתב לעיל (סי' קלח ס"ק ה) שאין לבעל קורא לחשוב לקלל אחד מהציבור, או לברך אחד מהם בשעה שקורא את הברכות, שכן צריך שתהיה כוונתו לקרוא בתורה לשמה, ולא לשום מחשבה אחרת.

[ביה"ל ד"ה בפסוקים]

אין קפידא בדרך פירושה¹⁰.

10) וכן לחבר את הפרשיות על ידי העולה השני או השלישי, כתב לעיל (סי' קלה ס"ב ד"ה קריאת) שמותר לעשות כן בשעת הצורך.

[משנ"ב ס"ק כא]

לְחַלֵּק לְשֵׁנֵי קְרוֹאִים¹¹ וכו', קֶתֶב בְּסֵפֶר צְרוּר־הַמּוֹר: מ"ב מְסַעוֹת שֶׁבְּפֶרֶשֶׁת 'אֵלֶּה מִסְעֵי' אֵין לְהַפְסִיק בָּהֶם, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שֵׁם מ"ב¹².

11) ובשמחת תורה שקוראים פסוקים אלו, המנהג לעשות כמו שכתב השערי אפרים (שער ז סכ"ד) וכן הוא במשנ"ב לקמן (סי' תרסט ס"ק יג), שלא להפסיק בהם וגם שלא לכפול ולקוראם כמה פעמים, אלא קוראים לחתן תורה מהפסוק "מענה אלקי קדם" עד סוף הפרשה.

12) ודוקא בקריאה של שבת בשחרית, אבל בקריאה של מנחה בשבת ושל יום שני וחמישי, כתבו הנוהג כצאן יוסף (חילוקי הפרשיות פ' מטות) והקצות השלחן (סי' פד בדה"ש סוף ס"ק כב) שנוהגים להפסיק בהם. מאידך, בספר ניומקי אורח חיים (ממונקאטש, ס"ח) כתב, שמנהגם שלא להפסיק גם בימים אלו, אולם הוסיף שמנהג העולם להפסיק בהם.